

hver eneste gang, den gør et forsøg på ihærdigt at indfri de nationale målsætninger, hvad enten det er inden for transport eller energi. Og efter vores begreber skal det være inden for det hele, selvfølgelig.

Hvad skal vi så gøre i den aktuelle situation? Ja, der er jo to debatter her. Der er nogle, der har lagt vægt på at sige: Jamen det her handler om underskrivelse af Kyoto-protokollen, det handler om alle de smukke mål. Men vi bliver jo nødt til at forholde os til den tekst, der er blevet os fremlagt, og hvad fortæller den om? Ja, den fortæller om noget ganske andet. Den fortæller om, at Danmark bliver nødt til at svække den nationale indsats med 5 mio. t, måske 7 mio. t. Vi sender dermed det skrupforkerte signal til omverdenen.

Det kan ikke forstås uden for Danmark. Det kan ikke forstås i EU. Det kan ikke forklares. Og det gode spørgsmål er: Hvordan i alverden skal Danmark få solgt det her projekt, der hedder, at nu skal den hidtidige målsætning sættes ned fra 21 pct. og måske reelt til 17 eller 14 pct.? Det kan regnes ud på mange måder.

Hvad er følgerne af det her forslag? At EU skal klare det resterende og skære energisk mere ned? Er det accepteret af noget EU-land, at vi godkender en samlet slækkelse?

Alt dét blaffer i vinden. Og Enhedslisten har ikke tænkt at give en blankocheck til det her forslag, når vi ikke kan få svar på disse grundlæggende spørgsmål. Vi frygter også, at det her forslag kan retfærdiggøre, at regeringen ikke gør en snus ved transportområdet.

Den hidtil mest elendige CO₂-handlingsplan, der er kommet fra den her regering, er kommet fra trafikminister Jacob Buksti. Der kom en svalesang om, at vi da kunne prøve på at snakke os lidt til rette om lidt bedre kørsel, men ellers intet, absolut intet. Det her forslag kan være med til at retfærdiggøre denne passivitet.

Hvis vi skal opsummere den her debat, synes jeg stadig væk, at der er et forhold, der står som et mysterium.

På den ene side er der den tolkning, som forslaget lægger op til, nemlig at en forudsætning for Danmarks ratifikation af Kyoto-protokollen er, at den danske position tilgodeses, og så kommer et meget gummiagtigt ord »på passende vis«, hvad det så end betyder. Det kan jo forstås således, at vi vil trække ratifikationen tilbage, hvis ikke man får landet det her på et acceptabelt niveau, hvis vi får indført de korrigerede tal og indført en svækkelse af den nationale indsats.

Men man kan selvfølgelig også på den anden side anlægge den tolkning, som ministeren muligvis lægger op til, at Danmark under alle omstændigheder ratificerer Kyoto-protokollen. Hvis ministerens tolkning skal stå til troende, ja, men så må jeg da bede om, at der sker nogle ændringer i forslaget bemærkninger, og det ser jeg frem til med glæde.

Thorkild B. Frandsgaard (UP):

I hele diskussionen om CO₂-udslippet, om det har indvirkning på klimaforandringer eller ej, er der forskellige meninger. Der er nogle, der påstår, at det har en stor indvirkning, men der er også forskere, der påstår det modsatte. Jeg ved ikke så meget om det, at jeg kan sige, hvem der har ret, men at gå ind i så alvorlig en aftale, som der er tale om her, uden at få det klarlagt, kan ikke være rigtigt.

Hvis vi går tilbage igennem tiderne, har der været udsving i klimaet, og det er der fortsat. Hvis vi nu i Danmark går hen og ratificerer demne her aftale, som måske et af de få lande i verden, der vil gøre det, hvor vi siger, at vi vil reducere med 21 pct., og det viser sig, at det er uopnåeligt og måske også fuldstændig ligegyldigt – det skal jeg ikke kunne sige – står vi jo ude i verden og har sagt noget og skrevet under på noget, som vil være helt forkert.

Jeg er helt enig med USA's præsident George W. Bush i, at vi bør stoppe op og få undersøgt nøjagtigt, hvad det her drejer sig om. George W. Bush har ikke sagt nej, men han vil godt se nogle realiteter, inden man går ind i så alvorlig en aftale. For at skrive under på noget på et lands vegne, som man ikke er overbevist om at der er hold i, vil være forkert.

Jeg har før nævnt det, når vi diskuterer miljø og økologi, at den holdning, vi har her i Danmark, nærmer sig hysteri, miljøhysteri. Det gør det her også, for hvorfor skal vi gå så hurtigt ud og skrive under på noget, som vi selvfølgelig påstår er rigtigt, eller vor miljøminister påstår er rigtigt, når faktisk alle andre sætter spørgsmålstegn ved det? Det får vi ingenting ud af, og miljøet får heller ingenting ud af det.

Så lad os derfor på nuværende tidspunkt sige nej til at gå ind i sådan noget som det her. Jeg ved udmærket, at i den hjemlige debat og i den hjemlige lovgivning er hele miljødebatten, også om CO₂-udslippet, blevet brugt til at skræmme befolkningen, ja, faktisk til at skabe en katastrofestemning, så regeringen har kunnet indføre en række afgifter.